

บทที่ ๗

การช่วยเหลือทางการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมในต่างประเทศ

ประเทศญี่ปุ่น (Japan)

มาตรการของรัฐบาลญี่ปุ่นในการที่จะบรรเทาอุปสรรคทางการเงินของอุตสาหกรรมขนาดย่อมได้ดำเนินการ ๓ ลักษณะคือ

๑. การจัดหาเงินโดยตรงจากสถาบันการเงินของรัฐบาลและกึ่งรัฐบาล (Governmental and Semi-governmental Financial Institutions)
๒. อำนวยความสะดวกด้านความช่วยเหลือทางการเงินในสถาบันการเงินเอกชน
๓. การจัดให้มีการประกันสินเชื่อ (Credit Guarantees)
๑. สถาบันการเงินของรัฐบาลเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม แบ่งออกเป็น
 - ก) บริษัทเงินทุนวิสาหกิจขนาดย่อม (Small Business Finance Corporation) มีสาขา ๕๒ สาขา
 - ข) บริษัทเงินทุนแห่งชาติ (People's Finance Corporation) มีสาขา ๑๒๔ สาขา

สถาบันการเงิน ๒ แห่งนี้ เป็นสถาบันการเงินของรัฐบาลให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่วิสาหกิจขนาดย่อมทั่วไป ซึ่งไม่สามารถจัดหาเงินทุนจากแหล่งเงินทุนอื่นได้ แต่ให้วงเงินจำนวนน้อย

ค) ธนาคารโชโก ชุกิน (The Shoko Chukin Bank) มีสาขา ๔๗ สาขา หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ธนาคารเพื่อสหกรณ์การค้าและอุตสาหกรรม (Central Bank for Commercial and Industrial Cooperative) เป็นสถาบันการเงินกึ่งรัฐบาลซึ่งร่วมลงทุนโดยรัฐบาลและธนาคารต่าง ๆ แหล่งเงินทุนของธนาคารนี้ได้จากการออกพันธบัตรเงินกู้เป็นส่วนใหญ่

๒. สถาบันการเงินของเอกชน

ก) ธนาคารพาณิชย์ แม้ว่าจะไม่ได้ช่วยเหลือวิสาหกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยตรง แต่ก็มีบทบาทเช่นกัน ได้แก่

(๑) ซิตี้แบงก์ (City Bank) มี ๑๓ ธนาคาร สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในเมืองใหญ่ที่สุด ๖ เมืองของญี่ปุ่นและมีชื่อย่างานทั่วประเทศ

(๒) โลคัลแบงก์ (Local Bank) มี ๖๓ ธนาคาร สำนักงานตั้งอยู่ตามเมืองต่าง ๆ มีชื่อย่างานและสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่น

(๓) ลองเทอมเครดิตแบงก์ (Long-term Credit Bank) มี ๓ ธนาคาร เป็นธนาคารที่สามารถหาเงินทุนโดยออกหุ้นกู้ของธนาคาร (Bank Debentures) และดำเนินกิจการธนาคารโดยให้เงินกู้ระยะยาวได้

(๔) ทรัสต์แบงก์ (Trust Bank) มี ๗ ธนาคาร เป็นธนาคารพาณิชย์แห่งหนึ่งตามกฎหมาย ดำเนินธุรกิจธนาคารทั่วไปและให้สินเชื่อระยะยาว

ข) สถาบันการเงินเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม

(๑) ธนาคารออมสิน (Mutual Loan and Saving Banks) มี ๗๑ ธนาคาร เป็นสถาบันการเงินของเอกชนซึ่งให้เงินกู้แก่วิสาหกิจขนาดย่อมที่มีเงินทุนไม่เกิน ๔๐๐ ล้านเยน หรือมีลูกจ้าง ๓๐๐ คนหรือต่ำกว่า เงินกู้สูงสุดให้แก่ลูกค้าจำกัดไว้ไม่เกิน ๒๐% ของเงินทุนของลูกค้าหรือ ๔๐๐ ล้านเยน แล้วแต่จำนวนไหนจะต่ำกว่า

(๒) สมาคมเครดิต (Credit Associations) มี ๔๖๔ สมาคม เป็นสถาบันเรียกว่า สหกรณ์ไม่แสวงหากำไร (Non-Profit Cooperative) สมาชิกประกอบด้วยคนงาน นักธุรกิจในอุตสาหกรรมขนาดย่อมและประชาชนในท้องถิ่นหนึ่ง ๆ การดำเนินงานจะคล้ายกับธนาคารพาณิชย์ คือสามารถรับเงินฝากได้ อุตสาหกรรมขนาดย่อมทั่วไปที่มีเงินทุนไม่เกิน ๒๐๐ ล้านเยน หรือมีคนงาน ๓๐๐ คนหรือต่ำกว่าจึงมีสิทธิขอเงินได้ จำนวนเงินให้กู้ก็จำกัดไม่เกิน ๒๐% ของเงินทุนของลูกค้าหรือ ๔๐๐ ล้านเยน แล้วแต่จำนวนไหนจะต่ำกว่า

(๓) สหกรณ์เครดิต (Credit Cooperatives) มี ๔๘๔ สหกรณ์ เป็นสหกรณ์การเงินที่ไม่แสวงหากำไรเช่นกัน ให้บริการแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมและนักธุรกิจทั่วไป

แต่จะให้เงินกู้เฉพาะแก่สมาชิกเท่านั้น วงเงินกู้สูงสุดจำกัดเพียง ๒๐% ของเงินทุนของลูกค้าหรือ ๒๐๐ ล้านเยน แล้วแต่ว่าวงเงินไหนจะน้อยกว่ากัน

นอกจากนี้ยังมีสถาบันการเงินที่เกี่ยวข้อง ซึ่งให้บริการแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม เช่น ธนาคารเอ็กซ์พอร์ตอิมพอร์ต (Export-Import Bank of Japan) ธนาคารเพื่อการพัฒนาและสิ่งแวดล้อม (The Japan Development Bank and Environmental) และบริษัทส่งเสริมวิสาหกิจขนาดเล็ก (Small Business Promotion Corporation) ฯลฯ

๓. การจัดให้มีการประกันสินเชื่อ มีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับสินเชื่อ ๒ หน่วยด้วยกัน ได้แก่

๑) สมาคมค้ำประกันสินเชื่อ (Credit Guarantee Association) ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่วิสาหกิจขนาดย่อม โดยการค้ำประกันสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดย่อมที่กู้เงินจากธนาคารและสถาบันการเงินอื่น

๒) บริษัทประกันสินเชื่อวิสาหกิจขนาดย่อม (Small Enterprise Credit Insurance Corporation) มีวัตถุประสงค์รับประกันสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดย่อมที่กู้เงินจากสถาบันการเงินต่าง ๆ และจัดหาเงินทุนให้แก่สมาคมค้ำประกันสินเชื่อสำหรับใช้ค้ำประกันด้วย

การดำเนินงานของบริษัทเงินทุนวิสาหกิจขนาดย่อม บริษัทเงินทุนวิสาหกิจขนาดย่อม (Small Business Finance Corporation) หรือ SBFC ซึ่งเป็นสถาบันของรัฐบาลที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบคล้ายกับสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม มีวิธิจำลองพิจารณาการก่อนให้กู้เงินดังนี้คือ

ก) กรรมวิธีในการประเมินค่าโครงการที่จะให้กู้เงิน

โดยปกติโครงการที่ขอเงินโดยทั่วไป SBFC จะใช้เวลาในการพิจารณาประเมินค่าโครงการประมาณ ๒ สัปดาห์ แต่ขยายเวลาคำเนินการมาน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของโครงการ วิธีการที่ดำเนินการเป็นลำดับ ดังนี้

- สัมภาษณ์ผู้ขอเงิน
- ขอตัวเลขข้อมูลที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา ประเมินค่าการให้เงินกู้
- วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับ

- สำรวจโรงงานหรือบริษัท
- พิจารณาสวนสัมพันธ์ของหน่วยงานผู้ขอกู้เงินจากลูกค้าและธนาคาร
- จัดทำรายงานสรุปการวิเคราะห์

การสำรวจโรงงานหรือบริษัทผู้ขอกู้เงิน เป็นในลักษณะการตรวจเช็ค
คุณสมบัติเป็นข้อ ๆ (Check Point) ในเมื่อไปเยี่ยมโรงงาน ซึ่งโดยวัตถุประสงค์เพื่อ
ทราบข้อมูลดังนี้

- นโยบายธุรกิจของหน่วยงานที่ขอกู้เงิน
- คุณลักษณะของหน่วยงานที่ขอกู้เงิน
- การเปลี่ยนแปลงของผลที่ได้รับทางธุรกิจ
- การหมุนเวียนของกรรมวิธีการผลิต (Flow of Production Process)
- นโยบายการขายและวิธีการทางบัญชี

ข) ข้อมูลและรายละเอียดที่ควรดำเนินการตรวจสอบในการพิจารณาให้กู้เงิน

- ประวัติของบริษัทหรือโรงงาน
- ระบบทางด้านการจัดการของบริษัท
- ขนาดของโรงงาน
- ผลที่ได้รับจากการผลิตและการขาย
- รายรับ-รายจ่ายและสถานะทางด้านการเงิน
- โครงการที่จัดไว้เป็นลำดับในการดำเนินงาน
- ความสามารถที่จะจ่ายเงินคืน

ค) ข้อควรคำนึงสำหรับเจ้าหน้าที่ดำเนินงาน

สิ่งที่เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการควรจะพิจารณาประกอบในการดำเนินการพิจารณา
การให้กู้เงิน มีดังนี้

- ควรจะคิดข้อสงสัยและคำถามไว้ในใจเสมอ และคิดหาคำตอบอย่างรวดเร็ว

- อย่าให้เกิดการชักช้าในการคิดและพิจารณาดำเนินงาน
- ควรจะเตรียมขอบเขตและวิธีการประเมินผลเอาไว้
- รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับให้ดีที่สุด
- พิจารณาทบทวนอีกครั้งสำหรับข้อมูลที่ได้รับมา

ง) หัวข้อสำคัญที่ใช้พิจารณาประกอบการวิเคราะห์ความเหมาะสมของการลงทุน

ภายหลังที่ได้จัดทำการศึกษาโครงการและรายละเอียดทางการเงินแล้ว

หัวข้อสำคัญที่สมควรใช้ประกอบการในการพิจารณาตรวจสอบลักษณะและปัญหาของบริษัทรวมทั้งการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการลงทุนของบริษัท มีดังนี้คือ

(๑) ในส่วนของเกี่ยวข้องกับธุรกิจของบริษัท

- ลู่ทางในอนาคตของธุรกิจของบริษัท
- ผลประโยชน์ที่จะได้รับของบริษัทในปัจจุบันและในอนาคต
- ปัญหาทางด้านธุรกิจของบริษัทในปัจจุบันและในอนาคต และปัญหานั้น ๆ สามารถที่จะแก้ไขและปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยใช้ความพยายามทางด้านการจัดการได้หรือไม่
- มาตรการนโยบายทางธุรกิจที่จำเป็นอย่างรีบด่วนที่บริษัทจะต้องดำเนินการ

(๒) ในส่วนของเกี่ยวกับแผนการลงทุนของบริษัท

- ผลประโยชน์ที่จะได้รับจากแผนการลงทุน
- ผลเสียของแผนการลงทุน
- การคำนวณและวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์ของแผนการลงทุน
- พิจารณาถึงความเหมาะสมของแผนการลงทุนว่าเหมาะสมหรือไม่

(๓) ในส่วนของเกี่ยวกับรายละเอียดการคาดคะเนผลกำไรและขาดทุนของบริษัท (Profit and Loss Projection of the Company)

- ปริมาณขายที่วางแผนไว้เหมาะสมหรือมากเกินไป

- ราคาขายที่วางแผนไว้เหมาะสมเพียงใดหรือไม่
- ต้นทุนค่าใช้จ่ายของวัสดุที่คาดคะเนไว้เหมาะสมหรือสูง-ต่ำเกินไป
- ต้นทุนค่าใช้จ่ายในด้านแรงงานที่คาดคะเนไว้เหมาะสมหรือสูง-ต่ำเกินไป
- ค่าใช้จ่ายทางด้านอื่น ๆ ที่คาดคะเนไว้เหมาะสมหรือสูง-ต่ำเกินไป
- ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ประกอบการพิจารณาผลกำไรและขาดทุน โดยคาดคะเนของโครงการ
- พิจารณาตัดสินโดยทั่วไปสำหรับการคาดคะเนผลกำไรและขาดทุนของบริษัทที่จัดทำขึ้นว่าเหมาะสมเพียงใดหรือไม่

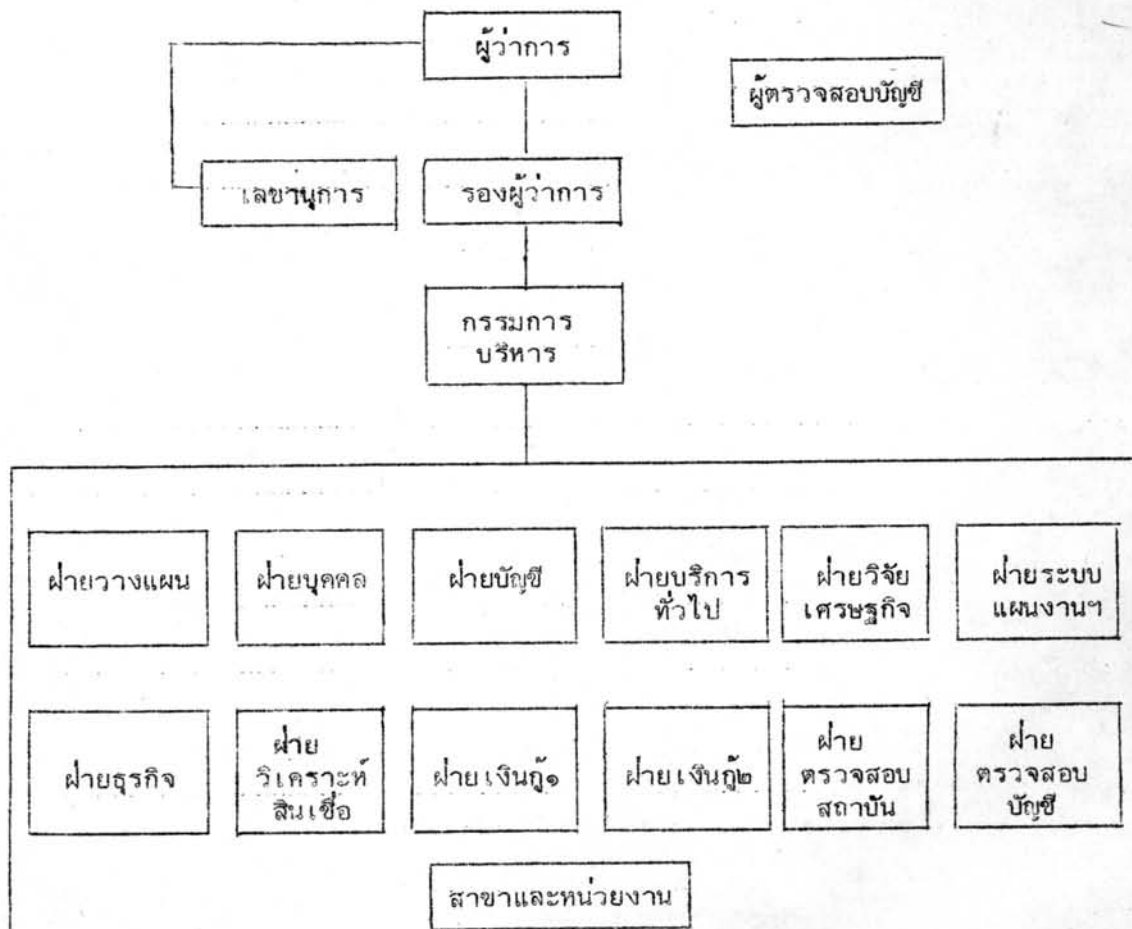
ลักษณะสถาบันของ SBFC

๑. สถานะภาพ เป็นสถาบันการเงินของทางราชการ
๒. วัตถุประสงค์ เพื่อให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินกู้ระยะยาวแก่วิสาหกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมหรือขนาดกลางนำไปใช้ซื้อเครื่องจักร จัดตั้ง และขยายโรงงาน และเป็นเงินทุนหมุนเวียน เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมตามนโยบายของรัฐบาล
๓. การจัดองค์การ มีการแบ่งส่วนงานดังนี้
 - ฝ่ายเลขานุการ (Secretariat)
 - ฝ่ายวางแผนและประสานงาน (Planning and Coordination Department)
 - ฝ่ายบุคคล (Personnal Department)
 - ฝ่ายบัญชี (Accounts Department)
 - ฝ่ายบริการทั่วไป (General Service Department)
 - ฝ่ายวิจัยเศรษฐกิจ (Economic Research Department)
 - ฝ่ายระบบแผนงานและบริการคอมพิวเตอร์ (Systems Planning and Computer Services Department)
 - ฝ่ายธุรกิจ (Business Operation Department)

- ฝ่ายวิเคราะห์สินเชื่อ (Credit Analysis Department)
- ฝ่ายเงินกู้ที่ ๑ (First Loan Department)
- ฝ่ายเงินกู้ที่ ๒ (Second Loan Department)
- ฝ่ายตรวจสอบสถาบัน (Agency Inspection Department)
- ฝ่ายตรวจสอบบัญชี (Audit Department)

ผู้ว่าการ (Governor) เป็นผู้รับผิดชอบบริหารงานด้านนโยบายและการจัดการของหน่วยงาน นอกจากนี้ก็มีตำแหน่งผู้ตรวจสอบบัญชี (Auditor) ๒ ตำแหน่ง รองผู้ว่าการ (Deputy Governor) ๑ ตำแหน่ง และกรรมการบริหาร (Executive Director) อีก ๖ ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่เหล่านี้จะอยู่บริหารงานมีกำหนด ๔ ปี แต่อาจจะได้รับแต่งตั้งให้ดำเนินงานต่อไปอีกได้

SBFC มีหน่วยงานสาขา ๔๖ หน่วย และหน่วยงานสาขาย่อยอีก ๖ หน่วย อัตรากำลังทั้งสิ้นประมาณ ๑,๗๔๐ คน ในจำนวนนี้ ๔๐๐ คนอยู่ในสำนักงานกลาง จะเห็นได้จากแผนภาพต่อไปนี้ แผนภาพที่ ๑๓ การจัดองค์การของ SBFC

แหล่งที่มาของเงินสำหรับให้กู้

๑. การลงทุนโดยรัฐบาล
๒. เงินยืมจากรัฐบาล
๓. เงินจากการออกพันธบัตรซึ่งรัฐบาลค้ำประกัน
๔. เงินทุนส่วนเกิน (Surplus Funds)

คำจำกัดความของอุตสาหกรรมขนาดย่อมสำหรับ SBFC แยกออกดังนี้

๑. อุตสาหกรรมโรงงาน มีเงินทุนดำเนินการ ๑๐๐ ล้านบาทหรือต่ำกว่า หรือคนงานประจำ ๓๐๐ คนหรือน้อยกว่า
๒. อุตสาหกรรมเหมืองแร่ มีเงินทุนดำเนินการ ๑๐๐ ล้านบาทหรือต่ำกว่า หรือคนงานประจำ ๑,๐๐๐ คนหรือน้อยกว่า
๓. การค้าส่ง มีเงินทุนดำเนินการ ๓๐ ล้านบาทหรือต่ำกว่า หรือคนงานประจำ ๑๐๐ คนหรือน้อยกว่า
๔. การค้าปลีกและบริการ มีเงินทุนดำเนินการ ๑๐ ล้านบาทหรือต่ำกว่า หรือคนงานประจำ ๕๐ คนหรือน้อยกว่า

ประเภทอุตสาหกรรมที่อยู่ในข่ายให้กู้เงิน

วิสาหกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมหรือขนาดกลาง ซึ่งกำหนดไว้ตามกฎหมาย ตามที่ได้อธิบายไว้ในคำจำกัดความของอุตสาหกรรมขนาดย่อมข้างต้น

SBFC แบ่งเงินกู้ออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ก. เงินให้กู้โดยตรง (Direct Loans) คือเงินกู้ที่ SBFC ให้กู้แก่วิสาหกิจขนาดย่อมโดยตรง ผ่านสำนักงานใหญ่ สำนักงานสาขา หรือสำนักงานสาขาย่อย
- ข. เงินให้กู้ผ่านสถาบันการเงินอื่น (Agency Loans) หมายถึงเงินกู้ที่ SBFC ให้กู้โดยผ่านสถาบันการเงินของเอกชนที่ได้รับมอบหมาย

ส่วนใหญ่แล้วประมาณมากกว่า ๖๐% ให้กู้ในแบบโดยตรง (Direct Loans)

โดยทั่วไป SBFC จำกัดวงเงินกู้แต่ละรายไม่เกิน ๑๒๐ ล้านบาท ในกรณี

Direct Loans และ ๒๕ ล้านเยน ในกรณี Agency Loans อัตราดอกเบี้ยมาตรฐานไม่เกิน ๗.๕ เปอร์เซ็นต์ต่อปี และโดยหลักการทั่วไป ระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้ไม่ต่ำกว่า ๑ ปี แต่ไม่เกิน ๕ ปี

สำหรับรายละเอียดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการให้กู้เงินในลักษณะต่าง ๆ ของ SBFC มีดังนี้

๑. เงินกู้สามัญ (Ordinary Loans)

ก) คุณสมบัติของผู้กู้ วิสาหกิจขนาดย่อมหรือขนาดกลางที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมโรงงาน เหมืองแร่ การระเบิดหิน การก่อสร้าง กิจการเกี่ยวกับการค้าปลีกและค้าส่ง การให้เช่าอุปกรณ์ การให้เช่าอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจเกี่ยวกับการขนส่ง คลังสินค้า การจัดหาเชื้อเพลิง การพิมพ์ ห้องภาพทางศิลปะ โรงแรม ร้านตัดผม ร้านเสริมสวย สถานที่อาบน้ำสาธารณะ การให้บริการด้านข่าวสาร โรงภาพยนตร์ กิจการเกี่ยวกับการกีฬา กิจการการค้าจัดสิ่งปฏิกูล และโรงเรียนสอนขับรถยนต์

ข) ชนิดของเงินกู้ Direct Loans และ Agency Loans

ค) วัตถุประสงค์ของการให้เงินกู้ เพื่อใช้ในด้านการจัดซื้อเครื่องมืออุปกรณ์ จัดตั้งและขยายโรงงาน และใช้เป็นเงินทุนดำเนินการระยะยาว

ง) วงเงินกู้สูงสุดที่อนุมัติ โดยหลักเกณฑ์ทั่วไป ในกรณีของการกู้แบบ Direct Loans จะสามารถกู้ได้ ๑๒๐ ล้านเยน หรือ ๒๕ ล้านเยนในกรณีของการกู้แบบ Agency Loans อย่างไรก็ตาม สำหรับธุรกิจขนาดเล็ก คำนวณโรงแรม หรือคลังสินค้า SBFC อาจจะเพิ่มเงินกู้ให้สูงถึง ๑๕๐ ล้านเยน และในกรณีที่เงินทุนเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะใช้สำหรับจัดหาเครื่องมือ อุปกรณ์และสร้างโรงงาน หรือมีความจำเป็นต่อการดำเนินการธุรกิจร่วมกัน หรือดำเนินงานในรูปสหกรณ์และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของธุรกิจ หรือย้ายสถานที่ตั้งโรงงานใหม่ซึ่งสืบเนื่องมาจากนโยบายด้านอุตสาหกรรมของรัฐบาล เงินกู้อาจจะเพิ่มสูงขึ้นถึง ๒๑๐ ล้านเยน ทั้งนี้รวมทั้งกิจการเกี่ยวกับการจัดหาเชื้อเพลิง

จ) การชำระคืนเงินกู้ โดยหลักเกณฑ์ทั่วไป ผู้กู้เงินจะต้องชำระเงินกู้คืนใน

ระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑ ปี แต่ไม่เกิน ๕ ปี และอาจจะนานถึง ๑๐ ปีในกรณีพิเศษ แต่สำหรับเงินกู้เพื่อเป็นเงินทุนดำเนินการระยะยาวนั้น กำหนดระยะเวลาไว้เพียง ๕ ปีและมีระยะเวลาปลอดหนี้ไม่เกิน ๑ ปี

ฉ) อัตราดอกเบี้ย ๗.๘% ต่อปี

๒. เงินกู้เฉพาะโครงการ (Specific Loans)

ก) เงินกู้สำหรับการปรับปรุงโครงสร้างทางอุตสาหกรรม (Loans for Improvement of Industrial Structure)

(๑) คุณสมบัติของผู้กู้ เป็นวิสาหกิจขนาดย่อมซึ่งกำหนดไว้ตามกฎหมาย เช่น โรงงานทำเครื่องครัวจากโลหะ โรงงานไม้อัด โรงงานทำเคียร์และสกรู โรงพิมพ์ เป็นต้น รวมทั้งกลุ่มอาชีพอุตสาหกรรมที่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลภายใต้แผนการปรับปรุงโครงสร้างทางอุตสาหกรรม

(๒) ชนิดของเงินกู้ Direct Loans และ Agency Loans

(๓) วัตถุประสงค์ของการให้กู้เงิน เพื่อใช้เป็นเงินทุนจัดซื้ออุปกรณ์เครื่องมือ รวมทั้งการจัดตั้งและขยายโรงงาน และใช้เป็นเงินทุนดำเนินการระยะยาวที่จำเป็นสำหรับการปรับปรุงโครงสร้างทางอุตสาหกรรม เช่น การดำเนินงานทางธุรกิจร่วมกัน การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของธุรกิจ การซื้อหรือการขายร่วมกัน เป็นต้น

(๔) วงเงินกู้สูงสุด สำหรับ Direct Loans ในกรณีผู้กู้เป็นธุรกิจเดี่ยว (Single Business) วงเงินกู้ไม่เกิน ๑๔๐ ล้านบาท รวมความถึงเงินที่ได้จาก Ordinary Loans ด้วย ส่วนกรณีผู้กู้ดำเนินงานในรูปสหกรณ์วงเงินกู้ไม่เกิน ๖๐๐ ล้านบาท

สำหรับ Agency Loans ให้กู้ไม่เกิน ๒๕ ล้านบาท แต่ไม่นับรวมจำนวนเงินกู้สูงสุดของ Ordinary Agency Loans และ Specific Loans อื่น ๆ

(๕) การชำระคืนเงินกู้ สำหรับเงินกู้เพื่อเป็นทุนจัดหาอุปกรณ์เครื่องมือ และจัดตั้งขยายโรงงานกำหนดให้ชำระคืนเงินกู้ภายใน ๑๐ ปี ระยะเวลาปลอดหนี้ไม่เกิน ๒ ปี

สำหรับเงินทุนดำเนินการระยะยาว กำหนดให้ชำระคืนเงินกู้ภายใน ๕ ปี ระยะเวลาปลอดหนี้ไม่เกิน ๑ ปี

(๖) อัตราดอกเบี้ย เงินกู้เพื่อการจัดหาอุปกรณ์เครื่องมือและจัดตั้งขยายโรงงานซึ่งกู้ในวงเงิน ๑๒๐ ล้านบาท ในกรณีที่ผู้กู้มาจากธุรกิจเดี่ยว (Single Business) จะเสียอัตราดอกเบี้ย ๗.๒๕% ต่อปี และในกรณีที่ผู้กู้เป็นรูปสหกรณ์ และกู้เงินตั้งแต่ ๒๐๐ ถึง ๓๐๐ ล้านบาท อัตราดอกเบี้ยจะขึ้นอยู่กับจำนวนของสมาชิกสหกรณ์

ข) เงินกู้สำหรับการพัฒนาระบบการจำหน่ายแจกแจงให้ทันสมัย (Loans for Modernization of Distribution on System)

(๑) คุณสมบัติของผู้กู้ เป็นผู้ดำเนินวิสาหกิจขนาดย่อมด้านการค้าส่ง สหกรณ์ของผู้ค้าส่ง ผู้ดำเนินธุรกิจการค้าปลีก รวมทั้งสหกรณ์ของผู้ค้าปลีก

(๒) ชนิดของเงินกู้ Direct Loans และ Agency Loans

(๓) วัตถุประสงค์ของการให้กู้เงิน เพื่อใช้เป็นการจัดซื้อจัดหาอุปกรณ์เครื่องมือและการจัดตั้งขยายโรงงานสำหรับกิจการประเภทร้านเช่าซื้อ และธุรกิจประเภทให้บริการการเก็บและจัดส่งหรือจากร้านที่ผู้ซื้อจะต้องบริการตัวเอง หรือเงินทุนที่ใช้ในการเช่าสถานที่เพื่อจัดทำเป็นศูนย์การค้าหรือศูนย์กลางของผู้ค้าส่ง ซึ่งเงินทุนเหล่านี้จำเป็นต่อการพัฒนาธุรกิจให้ทันสมัย

(๔) วงเงินกู้สูงสุด ในกรณีของ Direct Loans กำหนดวงเงินไม่เกิน ๑๕๐ ล้านบาท นับรวมถึงเงินที่ได้จาก Ordinary Loans และส่วน Agency Loans กำหนดวงเงินไม่เกิน ๒๕ ล้านบาท แต่ไม่นับรวมจำนวนเงินกู้จาก Ordinary Agency Loans และ Specific Loans อื่น ๆ

(๕) การชำระคืนเงินกู้ ภายใน ๑๐ ปี และโดยหลักเกณฑ์ทั่วไปมีระยะปลอดหนี้ไม่เกิน ๒ ปี

(๖) อัตราดอกเบี้ย ๗.๗๕% ต่อปี สำหรับการติดตั้งเครื่องมือหรือก่อสร้างอาคาร เป็นต้น

ค) เงินกู้สำหรับการก่อตั้งโรงงานใหม่ (Factory Relocation Loans)

(๑) คุณสมบัติของผู้กู้ จะต้องเป็นผู้ที่ดำเนินวิสาหกิจขนาดย่อม ซึ่ง

กำลังจัดหาสถานที่สำหรับก่อสร้างโรงงาน โดยย้ายจากแหล่งชุมชนไปสู่แหล่งอุตสาหกรรม หรือ เป็นโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ก่อปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ และประสงค์ที่ย้ายหาที่ตั้ง โรงงานไปสู่แหล่งอุตสาหกรรม

(๒) ชนิดของเงินกู้ Direct Loans และ Agency Loans

(๓) วัตถุประสงค์ของการให้กู้ เพื่อนำไปใช้ในการจัดซื้อที่ดินและ เครื่องมืออุปกรณ์ซึ่งจำเป็นต่อการหาสถานที่ตั้งโรงงานใหม่

(๔) วงเงินกู้สูงสุด ในกรณีของ Direct Loans กำหนดวงเงินกู้ไม่เกิน ๑๕๐ ล้านบาท นับรวมเงินที่ได้จาก Ordinary Loans และส่วน Agency Loans กำหนดวงเงินกู้ไม่เกิน ๒๕ ล้านบาท แต่ไม่นับรวมจำนวนเงินที่ได้จาก Ordinary Agency Loans และ Specific Loans อื่น ๆ

(๕) การชำระคืนเงินกู้ ภายใน ๑๐ ปี โดยมีระยะเวลาปลอดหนี้ไม่เกิน ๒ ปี

(๖) อัตราดอกเบี้ย ๗.๒๔% ต่อปีในเงินกู้ไม่เกิน ๑๐๐ ล้านบาท

ง) เงินกู้สำหรับการป้องกันสภาวะสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ (Loans for Prevention of Environmental Pollution)

(๑) คุณสมบัติของผู้กู้ ผู้ดำเนินวิสาหกิจขนาดย่อมซึ่งก่อให้เกิดควันหรือ ภาวะเป็นพิษอื่น ๆ เช่น เสียงดัง การทำให้เกิดน้ำเสียหรือกลิ่นตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย หรือดำเนินวิสาหกิจขนาดย่อมที่เกี่ยวข้องกับการกำจัดของเสียที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรม

(๒) ชนิดของเงินกู้ Direct Loans และ Agency Loans

(๓) วัตถุประสงค์ของการให้กู้เงิน เพื่อใช้สำหรับการจัดหาเครื่องมือ อุปกรณ์ที่จำเป็นในการป้องกันการเกิดภาวะเป็นพิษ และอุปกรณ์เครื่องมือในการกำจัดของเสีย ที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรม

(๔) วงเงินกู้สูงสุด ไม่เกิน ๖๐ ล้านบาท แต่ไม่นับรวมจำนวนเงินกู้ จาก Ordinary Loans

- (๕) การชำระเงินกู้คืน ภายใน ๑๐ ปี โดยมีระยะปลอดหนี้ไม่เกิน ๒ ปี
- (๖) อัตราดอกเบี้ย ๖.๕% ต่อปี สำหรับ ๓ ปีแรกของการกู้เงิน และ ๗% ต่อปี สำหรับระยะเวลาที่เหลือ

จ) เงินกู้สำหรับการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิควิชาการภายในประเทศ
(Loans for Development of Domestic Technical Innovations)

(๑) คุณสมบัติของผู้กู้ เป็นวิสาหกิจขนาดย่อมซึ่งเกี่ยวข้องกับโครงการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิควิชาการภายในประเทศ หรือธุรกิจที่เกี่ยวกับการตรวจสอบผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่เพื่อนำออกสู่ตลาดซึ่งใช้เทคนิควิชาการดังกล่าว และสินค้าชนิดใหม่เหล่านี้จะต้องได้รับการรับรองคุณภาพจาก Small and Medium Enterprise Agency

(๒) ชนิดของเงินกู้ Direct Loans และ Agency Loans

(๓) วัตถุประสงค์ของการให้กู้เงิน เพื่อนำมาใช้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิควิชาการภายในประเทศ หรือสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่เพื่อนำออกสู่ท้องตลาด

(๔) วงเงินกู้สูงสุด ในกรณี Direct Loans กำหนดวงเงินไม่เกิน ๑๕๐ ล้านบาท นับรวมถึงเงินที่ได้จาก Ordinary Loans และส่วน Agency Loans กำหนดวงเงินไม่เกิน ๒๕ ล้านบาท ไม่นับรวมจำนวนเงินที่กู้จาก Ordinary Agency Loans และ Specific Loans อื่น ๆ

(๕) การชำระคืนเงินกู้ ภายใน ๑๐ ปีและมีระยะปลอดหนี้ไม่เกิน ๒ ปี

(๖) อัตราดอกเบี้ย ๖.๗๕% ต่อปี สำหรับระยะ ๓ ปีแรก และ ๗.๒๕% สำหรับระยะเวลาต่อไป ทั้งนี้เงินกู้จะต้องอยู่ภายในวงเงิน ๑๒๐ ล้านบาท

หมายเหตุ หลักเกณฑ์การให้กู้เงินของ SBFC นั้น การกำกับประกันใช้สิทธิฮาร์มทรีพีย์ และสิทธิฮาร์มทรีพีย์ และผู้กำกับประกันจะต้องเป็นเจ้าของธุรกิจ หรือผู้อยู่ในระดับบริหาร

ผลการดำเนินงานและฐานะกิจการ

ผลการดำเนินงานและฐานะกิจการของ SBFC จะดูได้จากตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๗๓

ยอดเงินให้กู้ของ SBFC แก่วิสาหกิจขนาดย่อม ปี ๑๙๗๑-๑๙๗๖

ปี	จำนวนราย	จำนวนเงิน (ล้านบาท)
๑๙๗๑	๖๕,๘๘๒	๕๗๕,๘๖๐
๑๙๗๒	๕๔,๘๐๕	๖๐๗,๘๗๖
๑๙๗๓	๖๕,๘๑๘	๘๑๘,๕๘๓
๑๙๗๔	๖๘,๗๐๖	๘๖๔,๓๗๒
๑๙๗๕	๖๓,๖๐๑	๑,๐๖๕,๘๖๖
๑๙๗๖	๗๓,๒๕๒	๑,๒๔๘,๘๗๗

ที่มา : SBFC

ตารางที่ ๗๔

ยอดลูกหนี้เงินกู้ ณ ๓๑ มีนาคมของทุกปีของ SBFC

ปี	จำนวนราย	จำนวนเงิน (ล้านบาท)
๑๙๗๒	๑๙๗,๖๘๐	๑,๑๓๓,๔๘๑
๑๙๗๓	๒๐๔,๘๑๒	๑,๓๑๐,๗๗๔
๑๙๗๔	๒๒๖,๘๗๔	๑,๖๖๔,๐๐๐
๑๙๗๕	๒๔๐,๖๒๖	๒,๐๕๑,๘๘๖
๑๙๗๖	๒๕๘,๓๓๖	๒,๓๘๘,๔๕๘
๑๙๗๗	๒๗๕,๔๑๔	๒,๗๗๒,๔๑๓

ที่มา : SBFC

ตารางที่ ๗๔

ยอดลูกหนี้เงินกู้ของวิสาหกิจขนาดย่อมแบ่งตามสถาบันการเงินผู้ให้กู้ในประเทศญี่ปุ่น

ณ วันที่ ๓๑ มีนาคม ๑๙๗๗

(ล้านบาท)

	จำนวนเงิน	%
สถาบันการเงินเอกชน	๗๔,๕๖๓	๘๔.๕
Ordinary Banks	๔๑,๓๔๘	๕๖.๖
Mutual Loan and Saving Banks	๑๔,๓๑๔	๑๖.๑
National Federation of Credit Association	๙๕๒	๑.๑
Credit Association	๑๘,๐๕๓	๒๐.๓
Credit Cooperative	๘,๗๖๗	๕.๕
สถาบันการเงินของรัฐบาล	๙,๔๑๙	๑๐.๖
Small Business Finance Corporation	๒,๗๗๓	๓.๑
Shoko Chukin Bank	๓,๙๒๐	๔.๕
People Finance Corporation	๒,๒๕๓	๒.๖
Environmental Sanitation Business Finance Corporation	๕๓๓	๐.๕
รวม	๘๘,๘๘๒	๑๐๐.๐

ที่มา : SBFC

Small Business Finance Corporation

งบดุลย่อ

ณ. วันที่ ๓๑ มีนาคม ๑๙๗๗

(ล้านบาท)

<u>สินทรัพย์</u>		<u>หนี้สินและทุน</u>	
เงินสดและเงินฝากธนาคาร	๕,๕๖๘	พันธบัตรเงินกู้	๕๐๘,๘๖๒
เงินลงทุนในหลักทรัพย์	๑๔,๙๐๖	เงินให้กู้ค้างจ่าย	๖๙,๑๖๐
เงินลงทุนในกิจการอื่น	๓๓๕	เงินกู้ยืมจากรัฐบาล	๒,๒๗๖,๕๐๐
เงินให้กู้	๒,๘๐๖,๕๐๓	หนี้สินอื่น	๒๓,๕๖๔
ส่วนลดพันธบัตรรอการตัดบัญชี	๑,๖๕๕	ทุน	๒๕,๒๑๐
สังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์	๗,๗๙๕	สำรองเผื่อหนี้สูญ	๕๕,๒๕๖
สินทรัพย์อื่น	๒๑,๓๕๐		
	<u>๒,๘๕๘,๕๔๒</u>		<u>๒,๘๕๘,๕๔๒</u>

ประเทศฟิลิปปินส์ (Philippines)

ธนาคารพัฒนาแห่งประเทศฟิลิปปินส์ (Development Bank of the Philippines)

มีโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมดังนี้คือ

๑. โครงการเงินกู้เพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลาง (Lending Program for Small and Medium Scale Industries)

๒. โครงการเงินกู้เพื่ออุตสาหกรรมในครอบครัว (Home Industries Financing Program)

๑. โครงการเงินกู้เพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลาง

ก) วัตถุประสงค์ เพื่อเป็นการส่งเสริมและกระตุ้นความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางในประเทศ และเน้นหนักอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในเขตชนบท

ซึ่งคาดว่าจะขจัดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจระหว่างท้องถิ่นได้ ทั้งยังสามารถลดภาวะสิ่ง
แวดล้อมเป็นพิษ (Pollution) และความแออัดในเมืองใหญ่ ๆ ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมือง
มนิลา

ข) เงินไฮ

ขนาด อุตสาหกรรมขนาดย่อม คืออุตสาหกรรมที่มีทรัพย์สินรวมเกินกว่า
๑๐๐,๐๐๐ เปโซ ถึง ๑ ล้านเปโซ และอุตสาหกรรมขนาดกลางคืออุตสาหกรรมที่มีทรัพย์สินเกิน
กว่า ๑ ล้านเปโซ ถึง ๔ ล้านเปโซ

เขตพื้นที่ในโครงการ อุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางที่ตั้งอยู่ใน
เขตชนบท ส่วนในเมืองประกอบด้วยเมืองมนิลา, Malolos, Bulacau, Calamba,
Laguna, Angono, Teresa, Rosano, Cavite, Cebu, Manclawe และบางเขตใน
เมือง Davao.

ค) ระเบียบการช่วยเหลือทางการเงิน

ผู้มีสิทธิขอกู้ คนฟิลิปปินส์และนิติบุคคล ซึ่งมีคนฟิลิปปินส์ถือหุ้นอย่างต่ำ
๖๐% ซึ่งประกอบอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก อุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า อุตสาหกรรม
ที่ใช้แรงงานมาก (Labour Intensive Industry) และอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบภายใน
ประเทศจะได้รับพิจารณาก่อน

วัตถุประสงค์ของเงินกู้

๑. เพื่อซื้อ ก่อสร้าง ปรับปรุง รวมทั้งลงทุนในที่ดิน อาคาร เครื่อง
จักรและอุปกรณ์

๒. เพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียน

จำนวนเงินกู้

อุตสาหกรรมขนาดย่อม - มากกว่า ๑๐๐,๐๐๐ เปโซ

ถึงสูงสุด ๑ ล้านเปโซ

อุตสาหกรรมขนาดกลาง - มากกว่า ๑ ล้านเปโซถึงสูงสุด ๓ ล้านเปโซ

จำนวนเงินกู้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของโครงการและความสามารถ
ของผู้ขอกู้ และหลักทรัพย์ประกันด้วย

อัตราดอกเบี้ยและเงื่อนไข

๑๒% ต่อปี โดยมีที่ดินเป็นหลักประกัน

๑๔% ต่อปี โดยไม่มีที่ดินเป็นหลักประกัน

ระยะเวลาการชำระหนี้ ๕-๑๐ ปี โดยมีระยะปลอดหนี้ ๓ ปี

ค่าบริการ สำหรับเงินกู้ที่เกินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท คิดค่าบริการ

๒% ต่อปี

หลักทรัพย์ประกัน จำนองอันดับหนึ่ง (First Mortgage) ในที่ดิน
สิ่งปลูกสร้าง เครื่องจักรอุปกรณ์หรือทรัพย์สินอื่น ๆ ที่จำนองได้ ในกรณีผู้กู้เป็นนิติบุคคล ผู้ถือ
หุ้นรายใหญ่จะต้องเป็นผู้ค้ำประกันด้วย

การตีราคาหลักทรัพย์ประกัน

ก. โฉนดที่ดิน ๘๐-๙๐% ของราคาประเมิน

ข. สิ่งปลูกสร้างอาคาร ๘๐-๙๐% ของราคาประเมิน

ค. เครื่องจักรอุปกรณ์ ๘๐% ของราคาประเมิน

การดำรงสัดส่วนของหนี้สิน-ทุน (Debt-Equity Requirements)

โครงการที่เสนอขอกู้เงินจะต้องดำรงสัดส่วนของทุนเท่ากับ ๑๕% ของ
ค่าโครงการทั้งสิ้น สำหรับอุตสาหกรรมขนาดย่อมและ ๒๐% สำหรับอุตสาหกรรมขนาดกลาง

การวิเคราะห์โครงการ เงินกู้ตั้งแต่ ๑๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป จะ
ต้องมีการวิเคราะห์โครงการอย่างละเอียดในด้านเทคโนโลยีในการผลิต การบริหาร การตลาด
การเงิน ส่วนเงินกู้ที่ต่ำกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท จะเพียงวิเคราะห์ในหลักการทั่วไปเท่านั้น

๒. โครงการเงินกู้เพื่ออุตสาหกรรมในครอบครัว (Home Industries
Financing Program)

ก) วัตถุประสงค์ เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนระยะยาวให้แก่อุตสาหกรรมในครอบครัว

ข) เงื่อนไข

ขนาด อุตสาหกรรมในครอบครัวคือ อุตสาหกรรมที่มีทรัพย์สินรวมไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ เปโซ หลังจากให้กู้แล้ว

เขตพื้นที่ในโครงการ อุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในเขตชนบทหรือตั้งอยู่ในเมืองมนิลา

ค) ระเบียบการช่วยเหลือทางการเงิน

ผู้มีสิทธิขอกู้ คนฟิลิปปินส์หรือนิติบุคคลที่มีคนฟิลิปปินส์ถือหุ้น ๑๐๐%

วัตถุประสงค์ของเงินกู้

๑. เพื่อซื้อ ก่อสร้าง ปรับปรุง รวมทั้งลงทุนในที่ดิน อาคาร เครื่องจักรและอุปกรณ์
๒. เพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียน

จำนวนเงินกู้ ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ เปโซ จ่ายคืนภายในระยะเวลา

๔-๑๐ ปี

อัตราดอกเบี้ย ๑๒% ต่อปี โดยมีโฉนดที่ดินเป็นหลักประกัน

๑๔% ต่อปี โดยไม่มีโฉนดที่ดินเป็นหลักประกัน

หลักทรัพย์ประกัน จำนวนอันดับหนึ่ง (First Mortgage) ในที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง เครื่องจักร อุปกรณ์หรือทรัพย์สินอื่น ๆ ที่สามารถจำนองได้ ในกรณีผู้กู้เป็นนิติบุคคล ผู้ถือหุ้นรายใหญ่จะต้องเป็นผู้ค้ำประกันด้วย

การตีราคาหลักทรัพย์ประกัน

	<u>เขตในเมือง</u>	<u>เขตชนบท</u>
๑. โฉนดที่ดิน	๖๐-๘๐%	๘๐-๑๐๐%
๒. สิ่งปลูกสร้างอาคาร	๖๐-๘๐%	๘๐-๑๐๐%
๓. เครื่องจักรอุปกรณ์	๖๐%	๘๐%

การดำรงสัดส่วนหนี้สิน-ทุน (Debt-Equity Requirements)

อุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในเมือง ต้องดำรงสัดส่วนของทุนเท่ากับ ๔๐% ของ
ค่าโครงการทั้งสิ้น และ ๑๔% สำหรับอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในชนบท

ประเทศฝรั่งเศส (France)

มีสถาบันการเงินหลายประเภทให้สินเชื่อแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางด้วย
เงินสินเชื่อพิเศษคือ

๑. สถาบันเครดิตแห่งชาติ (French People's Credit Institution)
ให้สินเชื่อผ่านธนาคาร People Banks ให้บริการทั้งสินเชื่อ คำแนะนำปรึกษา โดยศึกษา
รายละเอียดของปัญหาและความต้องการของผู้ประกอบการ ให้สินเชื่อทั้งระยะสั้นและระยะยาว

๒. สมาคมค้ำประกันร่วม (Occupational Mutual Guarantee Societies)
รับค้ำประกันสินเชื่อระยะปานกลางแก่ผู้กู้ซึ่งไปกู้เงินจากธนาคาร เพื่อซื้อเครื่องจักรในเงิน
พิเศษ โดยออกตัวสัญญาใช้เงินและสลักหลังโดยกองทุน National Public Contracts
Fund ซึ่งเป็นสถาบันมหาชนขึ้นต่อกระทรวงการคลัง

เงินทุนเริ่มแรกของสมาคมนี้ ตั้งขึ้นโดยองค์การของกลุ่มอาชีพต่าง ๆ (Occupational Organizations) และเงินทุนส่วนหนึ่งได้จากผู้ขอกู้ในระยะเวลาต่อมาด้วย ผู้
จะต้องเป็นสมาชิกสมาคมโดยเสียค่าสมาชิกในอัตรา ๐.๑% ของวงเงินให้กู้ ส่วน National
Public Contracts Fund มีอำนาจเห็นด้วยหรือปฏิเสธเงินขอกู้ที่สมาคมเสนอมา ในกรณี
อนุมัติก็จะเป็นผู้กำหนดเงินสินเชื่อการกู้เงิน จะเห็นว่ากองทุนนี้ไม่ได้ให้กู้โดยตรง แต่ให้การ
สนับสนุน โดยมีหลักประกัน ๒ ขั้นตอน ขั้นแรกคือ Occupational Mutual Guarantee
Societies เป็นผู้คัดเลือกพิจารณาผู้ขอกู้ และขั้นที่สองคือ ผู้กู้ได้วางหลักทรัพย์ค้ำประกัน
เงินกู้อีกชั้นหนึ่ง

กรรมวิธีในการขอสินเชื่อนี้ ผู้ขอกู้จะต้องส่งคำขอกู้แยกเป็น ๒ ชุดไปยังสมาคม
ค้ำประกันร่วมและ National Public Contracts Fund คณะกรรมการของสมาคมจะ
พิจารณาตัดสินแล้ว เสนอให้คณะกรรมการกองทุนพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง เมื่ออนุมัติแล้วจะแจ้งให้

ผู้ถูทราบ โดยทางสมาคมจะออกตัวสัญญาใช้เงินขายลดให้กับธนาคาร และมีกองทุนเป็นผู้สละหลัง ขบวนการนี้ใช้ระยะเวลาพิจารณาประมาณ ๓ เดือน และผู้กู้จะต้องใช้เงินภายใน ๖ เดือนหลังจากอนุมัติแล้ว การตรวจสอบการใช้เงินตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่ นั้น ก็โดยการกำหนดให้ผู้กู้ ส่งใบเสร็จรับเงินการซื้อเครื่องจักร ใบกำกับสินค้า ฯลฯ ให้แก่กองทุน

นอกจากนี้ ในประเทศฝรั่งเศสยังมีกองทุนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (Economic and Social Development Fund) ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมสามารถขอเงินกู้ได้ในเงื่อนไขพิเศษ เพื่อปรับปรุงผลผลิตภาพของโรงงาน เป็นต้น และในระดับภูมิภาคต่าง ๆ ก็มีสมาคมพัฒนาภูมิภาค (Regional Development Societies) คอยให้การช่วยเหลือทางการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมแก่ผู้ที่ไม่สามารถเข้าหาตลาดการเงินได้สะดวก

ประเทศเม็กซิโก (Mexico)

อุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางในประเทศเม็กซิโกประสบปัญหาขาดแคลนเงินทุน ฉะนั้น ในปี ๑๙๕๓ เพื่อผู้สถานการณ์ รัฐบาลจึงได้ออกกฎหมายจัดตั้งกองทุนค้ำประกันและส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (Guarantee and Promotion Fund For Medium Sized and Small Industry) ขึ้นเพื่อช่วยเหลือ

เงินกองทุนนี้ได้รับความร่วมมือจากกระทรวงการคลังและบริษัทเงินทุนแห่งชาติ (National Finance Corporation) ซึ่งเป็นบริษัทจำกัดให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เงินกองทุนนั้นนอกจากจะได้เงินงบประมาณจากรัฐบาลกลางแล้ว ยังได้เงินทุนสมทบจากรัฐต่าง ๆ ในประเทศอีกด้วย

คณะกรรมการของกองทุนนี้ ประกอบด้วยตัวแทนจากสถาบันการเงินต่าง ๆ และหน่วยงานของรัฐ รวมทั้งผู้แทนจากกระทรวงการคลัง กระทรวงเศรษฐกิจ ธนาคารชาติ บริษัทเงินทุนแห่งชาติ และสมาพันธ์อุตสาหกรรมแห่งชาติ (National Confederation of Chambers of Industry) หน้าที่หลักคืออนุมัติเงินกู้และเข้าค้ำประกันนี้ ดังนี้

๑. กองทุนนี้จะให้การสนับสนุนแหล่งเงินกู้จากสถาบันการเงินเอกชนต่าง ๆ และจะให้เงินกู้สมทบในรายที่ไม่เพียงพอเท่านั้น

๒. กองทุนนี้จะให้เงินกู้ผ่านสถาบันการเงินของเอกชน
๓. กองทุนนี้ให้เงินกู้ทั้งระยะสั้นและระยะยาว
๔. ขนาดของเงินกู้ จะสัมพันธ์กับสถานการณ์การพัฒนาธุรกิจและฐานะการเงินปัจจุบันของผู้กู้
๕. ระเบียบและหลักการให้เงินกู้ จะปฏิบัติเช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไป

ผลของการดำเนินงานส่วนใหญ่มีดังนี้คือ

๑. เข้าค้าประกันเงินกู้ต่อสถาบันการเงินเอกชนต่าง ๆ
๒. เข้าค้าประกันหุ้นกู้ซึ่งออกโดยอุตสาหกรรมขนาดย่อม
๓. รับซื้อลดตัวเงินจากสถาบันการเงินที่ให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม
๔. ออกหลักทรัพย์ของกองทุนจำหน่ายแก่ประชาชน

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของกองทุนนี้ เพื่อจัดหาเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม จึงคิดอัตราดอกเบี้ย ๑๐% ต่อปี กู้ได้ตั้งแต่ ๑๒ เดือนถึง ๖๐ เดือน ส่วนใหญ่จะอยู่ระหว่าง ๒๔ เดือน

ผลการจัดตั้งกองทุนนี้ตั้งแต่ปี ๑๙๕๔ ประสบผลสำเร็จด้วยดี วงเงินให้กู้เพิ่มขึ้นมาก และได้มีบทบาทช่วยเหลือทุกประเภทอุตสาหกรรม กองทุนมีฐานะมั่นคง การผิคนัดไม่ชำระหนี้มีน้อยมาก อย่างไรก็ตาม การช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมไม่ใช่ขึ้นอยู่กับ การปรับปรุงแหล่งการเงินเพียงอย่างเดียว การช่วยเหลือแนะนำเรื่องเทคโนโลยีและการบริหารแก่ผู้กู้ ก็มี ส่วนสำคัญเช่นกัน

ประเทศนอร์เวย์ (Norway)

ในประเทศนอร์เวย์มีการจัดตั้งธนาคารเพื่ออุตสาหกรรม (Norwegian Industrial Bank) เมื่อปี ๑๙๓๖ และให้เงินกู้ระยะยาวแก่อุตสาหกรรมที่มีลูกจ้างอย่างต่ำ ๕ คน ธนาคารนี้ถือหุ้นโดยรัฐบาล ๕๑% และตามกฎหมายของธนาคาร เงินให้กู้จะไม่เกิน ๖๐% ของมูลค่าของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างหรือไม่เกิน ๔๐% ของมูลค่าของเครื่องจักรซึ่งผู้กู้เป็นเจ้าของหลักทรัพย์ อัตราดอกเบี้ยระหว่าง ๔-๕% ต่อปี ระยะเวลาจ่ายเงินกู้ยาวถึง ๒๕ ปี แต่ในกรณีซื้อเครื่องจักรเพียง ๑๐ ปี เงินทุนของธนาคารนี้ ส่วนหนึ่งได้จากการขายหลักทรัพย์ในตลาดทุนด้วย

นักฝีมืออาชีพและผู้ประกอบอุตสาหกรรมขนาดย่อม ขอฎเงินได้ประมาณ ๑๐,๐๐๐ Norwegian Crown จากกองทุนส่งเสริมช่างฝีมือ (Handicraft Fund) เงินฎนี้จะให้เฉพาะกิจการที่ตั้งอยู่แล้วเท่านั้น ไม่รวมกิจการตั้งใหม่ ถ้าฎเงินเพื่อซื้อเครื่องจักรเครื่องมือเพื่อขยายโรงงานหรือเพื่อเปลี่ยนวิธีการผลิตที่ดีขึ้น จะให้ไม่เกิน ๗๕% ของราคาซื้อ โดยธนาคารจะจ่ายค่าซื้อแก่ผู้ขายโดยตรง ระยะปลอดหนี้ ๑ ปี แต่ต้องชำระคืนภายใน ๘ ปี

นอกจากนี้ ยังมีกองทุนส่งเสริมผลิตภาพ (Productivity Fund) ซึ่งเป็นลักษณะกองทุนหมุนเวียน (Revolving Fund) ได้รับความช่วยเหลือภายใต้แผนมาร์แชล (Marshall Plan) เงื่อนไขพิเศษของเงินฎนี้เน้นเรื่องการก่อให้เกิดการแข่งขันและลดราคาขายของสินค้าลงได้ โดยให้ฎแก่ผู้ประกอบการที่จะผลิตสินค้าชนิดใหม่หรือจะเปลี่ยนแปลงกรรมวิธีในการผลิต ระยะเวลาการชำระคืนภายใน ๕ ปี จำนวนเงินฎสูงสุดอยู่ในระดับ ๒๕๐,๐๐๐ Crown อัตราดอกเบี้ย ๗% ต่อปี

สำหรับธุรกิจใหม่จะมีกองทุนส่งเสริมโครงการใหม่ (Fund for New Industrial Project) ให้ฎสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่จะตั้งโรงงานในเขตที่มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมช้า เงินกองทุนนี้เป็นของรัฐและกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นผู้พิจารณาคำขอฎ เงื่อนไขการชำระคืนแล้วแต่พิจารณาตกลงกัน

ประเทศสวีเดน (Sweden)

ในประเทศสวีเดน ธนาคารพาณิชย์เป็นแหล่งเงินทุนระยะสั้นของอุตสาหกรรมทั่วไป รวมทั้งอุตสาหกรรมขนาดย่อม อุตสาหกรรมขนาดย่อมพบอุปสรรคคือไม่สามารถจัดหาหลักทรัพย์ค้ำประกันตามที่ธนาคารต้องการได้ นอกจากนี้ ธนาคารพาณิชย์ก็ไม่ได้ให้ฎเงินระยะยาวอีกด้วย ธนาคารออมสินเป็นแหล่งเงินทุนระยะยาวของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศนอกเหนือจากสถาบันการเงินอื่น ๆ

ส่วนสมาคมการค้า (Trade Association) มีบทบาทในการให้ฎเช่นกัน โดยได้รับการช่วยเหลือด้านเงินทุนจากรัฐประมาณ ๒๕ ล้าน Swedish Crown วงเงินสูงสุดให้ฎประมาณ ๕๐,๐๐๐ Crown ต่อราย ระยะเวลาคืนเงินฎ ๑๐ ปี วิธีในการฎนั้น สมาคมการค้าจะให้ผู้ฎพยายามขอฎจากธนาคารก่อน โดยสมาคมให้การสนับสนุนและให้ฎสมทบ และยินยอม

รับจำนองอันดับ ๒ หรือ ๓ ในหลักทรัพย์ค้ำประกัน บางครั้งอาจใช้บุคคลค้ำประกันก็ได้

การช่วยเหลืออีกลักษณะหนึ่งคือ รัฐเข้าค้ำประกันหนี้ในเงินกู้ที่กู้จากธนาคารพาณิชย์ หรือธนาคารออมสินต่าง ๆ ในการนี้หอการค้า (Board of Trade) จึงเป็นผู้พิจารณาอนุมัติ การค้ำประกัน ซึ่งเป็นเงินกู้ที่มีจำนวนเงินชำระคืนแน่นอนโดยปกติไม่เกิน ๑๐ ปี สำหรับผู้ที่ หาแหล่งเงินกู้จากที่อื่นไม่ได้ เงินกู้ซึ่งรัฐค้ำประกันนี้ต้องมีวัตถุประสงค์ คือ

๑. เพื่อก่อสร้างอาคารหรือขยายอาคารโรงงาน
๒. เพื่อซื้อเครื่องจักร เครื่องมืออุปกรณ์
๓. เพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนเป็นครั้งคราว

โดยมีหลักเกณฑ์ว่า ผู้กู้จะต้องวางหลักทรัพย์ดังกล่าวไว้เป็นประกัน อย่างไรก็ตาม การพิจารณาความสามารถในการดำเนินงานของผู้กู้เป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก

นอกจากนี้ ยังมีสถาบันการเงินอื่น ๆ ที่ช่วยเหลือ คือ

๑. กองทุนเงินกู้เพื่อช่างฝีมือ (State Handicraft Loan Fund) ตั้งขึ้นใน ปี ๑๙๑๐ ของหอการค้า
๒. กองทุนสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (Handicraft and Small Industry Credit Fund) ตั้งขึ้นในปี ๑๙๔๑ ของธนาคารชาติ
๓. บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม (Industrial Credit Corporation) ตั้งขึ้น ในปี ๑๙๓๔ โดยรัฐบาลและธนาคารพาณิชย์บางแห่ง

สถาบันเหล่านี้ เป็นแหล่งให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมทั้งสิ้น

ประเทศมาเลเซีย (Malaysia)

แหล่งเงินทุนระยะปานกลางและระยะยาว เพื่อช่วยเหลือการพัฒนาอุตสาหกรรมใน ประเทศมาเลเซีย คือ บริษัทเงินทุนเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม (Malaysia Industrial Development Finance Corporation หรือ MIDEF) ตั้งขึ้นในปี ๑๙๖๐ เป็นการร่วมทุน ระหว่างธนาคารพาณิชย์ บริษัทประกันภัย สถาบันการเงินอื่น ๆ รวมทั้งธนาคารเพื่อการพัฒนา (IBRD) ด้วย นอกจากการให้เงินกู้ทั่วไปแล้ว กิจกรรมของ MIDEF ยังมีการเช่าซื้อเครื่อง จักร (Hire-Purchase of Machinery) การร่วมลงทุนในกิจการอื่น (Equity

Participation) การประกันการจำหน่ายหลักทรัพย์ และการบริการให้คำปรึกษาแนะนำ ด้านการตลาดและการจัดการ นอกจากนี้ยังให้การค้ำประกันสินเชื่อแก่ผู้ซึ่งกู้เงินจากสถาบันการเงินอื่นๆ อีกด้วย กิจการในเครืออีกแห่งหนึ่งเรียกว่า บริษัทนิคมอุตสาหกรรม (Malaysian Industrial Estates Limited) หรือ MIEL เพื่อก่อสร้างนิคมอุตสาหกรรมขึ้นและขายให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมโดยให้สามารถชำระค่าซื้อที่ดินระยะยาวได้

ประเทศเกาหลี (KOREA)

สถาบันการเงินพิเศษตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือทางการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดปานกลางในประเทศเกาหลี คือ ธนาคารอุตสาหกรรมขนาดกลาง (The Medium Industry Bank) ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๖๑ สัดส่วนการให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมของธนาคารนี้เพิ่มขึ้นจาก ๑๔.๕% ของเงินให้กู้ของสถาบันการเงินทั้งหมดในปี ๑๙๖๒ เป็น ๓๗.๗% ในปี ๑๙๖๖ การเพิ่มสัดส่วนอย่างเห็นได้ชัดนี้ สืบเนื่องมาจากการตั้งกองทุนประกัน (Credit Guarantee Reserve Fund) เพื่อช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อม กองทุนประกันนี้ตั้งขึ้นจากค่าสมัครเป็นสมาชิก ซึ่งสมาชิกล้วนเป็นลูกค้าของธนาคารนี้ ค่าสมาชิกคิดในอัตรา ๒% ต่อปี ของเงินที่ให้กู้และใช้เงินจำนวนนี้เป็นหลักประกันส่วนหนึ่งได้ กองทุนนี้นอกจากบริการค้ำประกันหนี้แล้ว ยังให้กู้โดยตรงอีกด้วย เงินให้กู้ส่วนใหญ่ส่งเสริมกิจการส่งออกและทดแทนการนำเข้า และคิดอัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าอัตราดอกเบี้ยของธนาคารพาณิชย์ทั่วไป ในปี ๑๙๖๒ มีการจัดตั้งสหกรณ์สหพันธ์อุตสาหกรรมขนาดย่อมแห่งชาติ (National Federation of Small Industry Cooperatives) เพื่อช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมด้านวิธีการผลิต การขนส่ง การเก็บรักษา การจัดการ เทคโนโลยี การตรวจสอบ การกำหนดมาตรฐานอุตสาหกรรม และการแนะนำแหล่งเงินทุน เป็นต้น

รัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการกลางขึ้นชุดหนึ่ง และอนุกรรมการในแต่ละท้องถิ่นขึ้นอีกหลายชุด เพื่อดูแลช่วยเหลือและสนับสนุนแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมด้านการเงินอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุตสาหกรรมส่งออกและมีการจ้างแรงงานมาก ทั้งนี้ รวมทั้งอุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นใหม่ด้วย

ประเทศอินเดีย (India)

ในประเทศอินเดีย นอกจากธนาคารพาณิชย์ที่ช่วยเหลือด้านการเงินแล้ว สถาบันการเงินที่มีบทบาทต่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม มีดังต่อไปนี้คือ

๑. กรมอุตสาหกรรม (State Directorates of Industries) ตามพระราชบัญญัติช่วยเหลืออุตสาหกรรมนั้น กรมอุตสาหกรรมจะให้เงินกู้ระยะปานกลาง (Medium-Term Loan) แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสูงสุดไม่เกิน ๒๕,๐๐๐ รูปี ซึ่งจะต้องมีหลักทรัพย์ประกันหรือใช้พันธบัตรรัฐบาลประกันในกรณีเงินกู้จำนวนน้อย อัตราดอกเบี้ย ๓% ต่อปี สำหรับบุคคลธรรมดา และ ๒.๕% ต่อปี สำหรับนิติบุคคล

๒. บริษัทเงินทุนแห่งรัฐ (The State Finance Corporation) เป็นสถาบันการเงินที่รัฐบาลกับธนาคารกลางร่วมกันจัดตั้งขึ้น เป็นสถาบันการเงินที่สำคัญแห่งหนึ่งซึ่งให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมระยะยาวตั้งแต่ ๑๐ ถึง ๑๒ ปี ถ้าผู้ต้องการเงินกู้เพื่อซื้อทรัพย์สินถาวร จะให้เงินกู้ถึง ๕๐% ของมูลค่าของทรัพย์สินนั้น อัตราดอกเบี้ย ๖.๕% ต่อปี เงินกู้ที่ให้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมประมาณ ๓๐% ของเงินให้กู้ทั้งหมด

๓. ธนาคารแห่งรัฐ (The State Bank of India) ธนาคารนี้ให้เงินกู้ประเภทเงินทุนหมุนเวียนแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยธนาคารนี้มีสาขาอยู่ทั่วไป ผู้ที่สามารถใช้วัตถุค้ำประกันหรือสินค้าสำเร็จรูปเป็นหลักทรัพย์ประกันได้ อัตราดอกเบี้ยขึ้นอยู่กับระยะเวลาการกู้ แต่เฉลี่ยราว ๔.๕% ต่อปี

๔. บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อมแห่งชาติ (The National Small Industries Corporation หรือ NSIC) ตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๕๕ แต่เดิมเป็นสถาบันทำหน้าที่ผู้จัดซื้อให้รัฐบาล ปัจจุบันเป็นผู้ขายเครื่องจักรอุปกรณ์ให้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยวิธีเช่าซื้อ เป็นศูนย์การฝึกฝนอบรม บริการข่าวสารข้อมูล และจัดหาตลาดสำหรับอุตสาหกรรมส่งออกอีกด้วย

๕. บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งรัฐ (State Small Industries Corporation) สถาบันการเงินนี้ให้การช่วยเหลือตั้งแต่การร่วมลงทุนในกิจการ การให้เงินกู้ การส่งเสริมการส่งออก การจัดหาตลาดต่างประเทศให้ การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม การให้บริการปรึกษาแนะนำและจัดหาผู้เชี่ยวชาญให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ฯลฯ

จากการศึกษาการช่วยเหลือทางการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมในต่างประเทศ จะเห็นได้ว่ารัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ที่ได้ยกตัวอย่างมานี้ มีความสนใจต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมอย่างมาก สนับสนุนส่งเสริมและช่วยเหลือด้านการเงินอย่างจริงจัง จึงเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศญี่ปุ่นและประเทศเกาหลี

ในประเทศญี่ปุ่น มีสถาบันการเงินของรัฐที่คอยช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมถึง ๓ แห่ง และสถาบันการเงินของเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือโดยตรงอีก ๓ แห่งไม่รวมธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินอื่น ๆ ที่คอยสนับสนุนอีกมาก มีระบบการค้ำประกันสินเชื่อซึ่งทำได้ผลดี และก่อประโยชน์มหาศาลแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมเมื่อต้องการสินเชื่อ บริษัทเงินทุนวิสาหกิจขนาดย่อม (SBFC) เป็นสถาบันการเงินขนาดใหญ่ มีหน่วยงานสาขาทั่วประเทศ ให้บริการช่วยเหลือผู้กู้อย่างเต็มที่ในโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ และคิดดอกเบี้ยอัตราต่ำ

ในประเทศฝรั่งเศส เม็กซิโก สวีเดน เกาหลี ฯลฯ รัฐบาลต่างได้นำระบบค้ำประกันสินเชื่อมาดำเนินการอย่างได้ผล ส่วนประเทศนอร์เวย์ มีการตั้งกองทุนเพื่อส่งเสริมโครงการใหม่ ๆ และกองทุนเพื่อส่งเสริมผลผลิตภาพ ทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพและรวดเร็วไปมาก

ฉะนั้น ผู้เขียนจึงเห็นว่า ในประเทศไทย สถาบันการเงินเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมควรเป็นรูปรัฐวิสาหกิจเหมือนกับบริษัทเงินทุนวิสาหกิจขนาดย่อมของประเทศญี่ปุ่น รัฐบาลควรนำระบบการค้ำประกันสินเชื่อมาใช้อย่างยิ่ง พร้อมทั้งกระตุ้นให้สถาบันการเงินอื่น ๆ ร่วมช่วยเหลือส่งเสริมโดยคิดดอกเบี้ยอัตราต่ำจะเป็นความหวังว่า ประเทศไทยจะพัฒนาอุตสาหกรรมจนเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียเหมือนเช่น ประเทศญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน ในอนาคต